

РЕШЕНИЕ

№ 552

гр. София, 22.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 20.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11346** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Н. А. Н. рег.№ ППН-01-426/2021#38/21/24.11.2022 г. /л.11/ срещу Решение № ППН-01-426/2021/22.11.2022 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/. Иска отмяна на същото в частта по т.3, евентуално и в частта по т.2. В осз поддържа жалбата само относно частта по т.3.

Производството е образувано и по жалба на Министъра на вътрешните работи, в качеството на администратор на лични данни, рег.№ ППН-01-426/2021#39/21/08.12.2022 г. /л.13/ срещу същото решение в частите по т.1 и т.2. Иска се обявяване нищожност на решението в обжалваните части или отмяната им като недопустими, неправилни и необосновани. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата на Н. А. Н. е оставена без движение с разпореждане от зз на 04.01.2023 г. /л.165/ и са му дадени указания да посочи в какво точно се състои незаконосъобразността на решението в обжалваните части. С писмена молба вх.№13478/05.04.2023 г./ л.199/ назначеният от съда негов процесуален представител адв.Н. А. посочва, че следва да бъде разпоредено изтриване на личните му данни, тъй като по подадения от жалбоподателя сигнал не е образувано наказателно производство и преписката е прекратена. Отпаднала е необходимостта от обработването и съхраняването им. Освен това допълнителните проверки, които

прокуратурата възлага на МВР не са от изброените в чл. 26, ал. 1 и 2 ЗМВР основания за обработване и съхраняване на лични данни.

В жалбата на Министъра на вътрешните работи се поддържа, че Н. А. Н. преди да подаде жалба до КЗЛД срещу отказа на директора на СДВР да бъдат изтрети личните му данни, обработвани в Интегрирана регионална полицейска система -СДВР като заявител по ЗМ 1548/29.07.2019 г. на 05 РУ-СДВР, е подал жалба пред АС-Варна срещу мълчалив отказ на административния орган да стори същото. По повод това обжалване е образувано адм.д.№ 792/2021 г.на АС-Варна, което не е било приключено до подаване на жалбата до КЗЛД. Делото е завършило с постановяване на определение № 1377/08.06.2021 г., с което жалбата на Н. А. Н. е оставена без разглеждане и то е влязло в сила. Поради това намира производството пред КЗЛД за недопустимо по аргумент за обратното от разпоредбата на чл. 39, ал.4 ЗЗЛД. Твърди, че КЗЛД не се е произнесла по искането СДВР да бъде конституирано като заинтересована страна в производството пред нея. Намира, че към момента на подаване на жалба от Н. А. Н. до КЗЛД и респективно нейното произнасяне, вече е било издадено, макар и извън законовия инструктивен срок, решение на директора на СДВР и то е било надлежно връчено. Счита, че жалбата е била недопустима, тъй като липсва годин за оспорване административен акт, доколкото при изрично произнасяне не може да се приеме, че е формиран мълчалив отказ.

Административният орган- КЗЛД в писмено становище изх.№ ППН-01.426/2021/ 41/12-12-2022 г. поддържа, че жалбата на Н. А. Н. е нередовна, поради незаплатена д.такса. Моли той да не бъде освобождаван от заплащането й поради множеството производства, които инициира. Намира, че срещу частта по т.2 от решението жалбата е недопустима, поради липса на правен интерес, а в останалата част- неоснователна. Отправя искане да не бъдат уважавани доказателствените му искания. Моли жалбата му да бъде оставена без уважение. Претендира разноски.

В осз жалбоподателят Н. А. Н. се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и уточнява, че е насочена срещу т.3 от решението. Няма доказателствени искания.

Жалбоподателят министърът на вътрешните работи се представлява от юрисконсулт Т.. Оспорва жалбата на Н. А. Н.. Няма доказателствени искания.

Ответникът – КЗЛД не изпраща процесуален представител. Постъпило е писмено становище вх.№43452/04.12.2023 г./л.223/, в което поддържа, че жалбите са неоснователни. Намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и е законосъобразно. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.

Административен съд София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано пред КЗЛД по жалба рег. № ППН-01-426/ 1/04.06.2021 г. от Н. А. Н../л.160/ С нея се отправя искане да бъде отменено Решение № 513005-64/19.05.2021 г. на Директора на СДВР за изтриване на

личните му данни като заявител по причина, че не се обработват правилно и че не е твърдял да е извършено престъпно деяние по чл. 255 НК. Оплакването му касало задържане на трудовата книжка и искал да бъде извършена съвместна проверка с НАП. Прави искане също така да бъде наложена глоба на директора на СДВР, който не се произнесъл в изискуемия законов срок. Твърди, че няма образувано производство със същия предмет пред съда и не е разглеждано искане за санкциониране.

С уточняваща жалба /л.157/ твърди, че е сезирал АС- Варна с искане да се произнесе относно мълчаливия отказ на директора на СДВР, който не е се е занимал със заявлението му за изтриване на лични данни в периода 13.01.-19.05.2021 г. Съдът не е решил спора по същество, а го прекратил, тъй като междуременно административният орган издал решение. То не е било предмет на разглеждане в съдебното производство, както и искането му за налагане на санкция.

Н. А. Н. е подал жалба вх.№513000-1742/21/12.01.2021 г. до директора на СДВР, постъпила на адрес на ел.поща на СДВР /л.49/ срещу служител на 05 РУ СДВР, който неправилно е регистрирал подадения от него заявителски материал. В него е посочен като потърпевш, вместо като заявител. Жалбата е насочена и срещу друг служител, който дал некомпетентен отговор, като намерил регистрацията за правилна. Посочил, че вече личните данни са коригирани. Към жалбата е приложено и заявление чрез електронно подписан документ до директора на СДВР от 12.01.2021 г./л.161/, с което е поискал да бъдат изтрети личните му данни по ЗМ 15148/29.07.2019 г. до 05 РУ, където вече е заявител. Заявява, че ДП е прекратено, поради това че престъплението е несъставомерно. Излага мотиви по ЗЗЛД, че личните му данни не са подходящи, относими и свързани с целите за обработването им, не съответстват на целите, за които се обработват. Моли да бъде спазен двумесечния срок при евентуален отказ, за да може да обжалва пред АС-Варна. Върху електронното писмо са поставени ръкописни резолюции : „ Началник на 05 РУ /13.01.2021 г.; г-жа К., за проверка и доклад, отговор до жалбоподателя за резултати, срок до 11.02.2021 г.“

Горното електронно съобщение от Н. А. Н. е пренасочено в ДКИАД-Сигнали, СДВР, № 489700-131/13.01.2021 г., съдържа жалбата срещу служители на 05 РПУ л.90/ и заявлението за изтриване налични данни. Също е поставена ръкописна резолюция : „ г-жа К., по предходен материал в срок.“

Заявлението не е заведено в самостоятелен регистър по чл.13, ал.1 от Вътрешните правила за организация на работа в МВР по постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР, утвърдени със Заповед № 8121з-1110/08.10.2019 г. Това е станало след приключване на проверката срещу двамата служители с вх.№ 513005-62/17.05.2021 г.

В съобщение за извършено престъпление по ЗМ15148/25.07.2019 г. до 05 РПУ /л.127/ е отразено, че деянието е установено от прокурор, извършител-неизвестен, деянието е довършено по чл.255б, ал.1, т.1 НК, извършено около 30.04.2018 г. в „Мегаспорт М“ ООД. Заявител е Н. А. Н..

От разпечатка от Централизираната автоматизирана информационната система за документооборот на 05 РУ –СДВР /л.63/ е видно, че № 229 ЗМИП 15148/29.07.2019 г. е с тема пр.пр.№ 1400/19 СГП, образувано дп за това , че в [населено място], през 2018 г. управителят на дружество „Мегаспорт М“ ООД е укрил задължителни осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване в големи размери. Заявителският материал е от Н. А. Н., за престъпление по чл.255б, ал.1, т. 1 НК, който

първоначално е регистриран като потърпевш, вместо като заявител.

С постановление № 14000/19.07.2019 г. на СГП е образувано досъдебно производство за това, че управителен орган на дружество „Мегапорт М“ ООД укрил задължителни осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване в големи размери като обявил осигурителен доход в по-малък размер от действителния за осигуреното лице-престъпление по чл.255б, ал.1, т.1 НК. В постановлението е посочено, че преписката е образувана по сигнал на Н. А. Н., съдържащ твърдения за закононарушения от страна на управителните органи на „Мегапорт М“ ООД. С постановление от 16.10.2020 г. на СГП досъдебното производство № 15148/2019 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.14000/2019 г. е прекратено. В постановлението е отбелязано, че повод за проверка и последващо образуване на наказателното производство е сигнал от Н. А. Н. срещу управителните органи на дружеството, на което е бивш служител. Той изложил твърдения, че постъпил в дружеството с месторабота склад в [населено място]. Според него служителите, включително и той самият получават заплати, надхвърлящи реално деклариране и се избягват осигурителни вноски към държавата. Посочено е, че в хода на разследването е била извършена проверка от НАП.

С определение от 08.06.2021 г. по адм.д. №792/2021 г. на АС-Варна, XXV състав е оставена без разглеждане жалбата на Н. А. Н. срещу мълчалив отказ за издаване на ИАА по заявлението му до директора на СДВР с вх.№ 489700-131/13.01.2021 г. за изтриване на лични данни по ЗМ № 15148/29.07.2019 г. на 05 РУ СДВР, което е влязло в сила като необжалвано. В мотивите на определението е посочено, че на 31.05.2021 г. е представено решение рег.№ 513005-64/19.05.2021 г. на директора на СДВР, с което се е произнесъл по искането за изтриване на лични данни с отказ. Съдът е дал възможност на жалбоподателя Н. А. Н. да уточни дали обжалва само мълчаливия отказ или и изричното произнасяне, във връзка с неговото заявление, че „знае, че заявлението му за изтриване на лични данни е неоснователно, тъй като личните данни се пазят пет години на заявителите на престъпления“. С изрична молба жалбоподателят оттеглил жалбата си срещу мълчаливия отказ на административния орган и производството е било прекратено.

С решение рег.№513005-64/19.05.2021 г. директорът на СДВР /л.101/ е отказал изтриването на лични данни на Н. А. Н., обработвани в Интегрирана регионална полицейска система-СДВР като заявител по ЗМ 15148/29.07.2019 г. по описа на 05 РУ-СДВР /л.162/. Отказът е аргументиран с обстоятелството, че срокът за съхранението им изтича на 29.07.2024 г. предвид разпоредбата на чл. 5 от Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция № 8121з-1127/11.09.2018 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда НПК и на проверки на лични данни за престъпления от общ характер, личните данни на заявител на престъпление, обработвани в информационни фондове на МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, се заличават при изтичане на пет години от датата на въвеждането им.

Със Заповед №8121з-1110/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи са утвърдени Вътрешни правила за организацията на работа в МВР по постъпили заявления на физически лица, във връзка с обработването на техните лични данни в МВР /ВП/ , които представляват неразделна част от заповедта /л.106/. Съгласно чл. 6

от ВП администратор на личните данни, обработвани в МВР е министърът на вътрешните работи. Според чл.8, т.1 всяко физическо лице има право да поиска от министъра на вътрешните работи или от изрично оправомощени от него длъжностни лица да изтрият, коригират, допълнят или ограничат обработването на негови лични данни, обработването на които не отговаря на изискванията на Регламент /ЕС/ 2016/679, ЗЗЛД и/или ЗМВР. В чл. 14, ал. 5 е предвидено, че компетентни да се произнесат по заявления за упражняване на права, във връзка с обработвани лични данни, в съответните случаи по чл. 15 са директорите и зам. директорите на структурите по чл. 37, ал.,1, т. т. 1,2,5 и 6 ЗМВР, а в чл. 15- в случаите когато заявлението е за упражняване на права, във връзка с лични данни, въведени в информационните фондове на МВР от една структура на МВР, въвела данните, компетентен да се произнесе е ръководителят на инициращата структура.

Със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи /л.125/, т.1.6, оправомощени да разглеждат и се произнасят по постъпили от субектите лични искания за упражняване на права по чл.12-22 от Регламент /ЕС/2016/679 и по чл.53-56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от същия Регламент, съответно по чл.68 ЗЗЛД са директорите и зам.директорите на СДВР и областните дирекции на МВР.

КЗЛД в заседанието, проведено на 30.03.2022 г. /л.133/, е обявила жалбата за допустима, като страни са конституирани жалбоподателят Н. А. Н. и министърът на вътрешните работи. С цел събиране на доказателства са проведени заседания на 18.05. /л.81/, 06.07. /л.69/,13.07.2022 г. Производството е приключено на 29.09.2022 г. /л.40/ с постановяване на единодушно решение от присъстващите членове.

С обжалваното решение на КЗЛД /л. 24/ в т.1 е обявена сезиращата жалба рег. №ППН-01-426/ 1 /04.06.2022 г. от Н. А. Н. срещу Министъра на вътрешните работи, администратор на лични данни за основателна в частта, съдържаща твърдения за нарушение по чл.53, ал.3 ЗЗЛД, за това, че администраторът на лични данни не е изпълнил задължението си да отговори на заявлението за изтриване на лични данни в законоустановения срок от два месеца, считано от датата на получаване на същото-12.01.2021 г. В т. 2, на основание чл.85, ал. 3 ЗЗЛД, на министъра е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. В т. 3 жалбата, предмет на производството, е обявена за неоснователна в частта, съдържаща твърдения за извършено нарушение по чл. 56, ал. 2 ЗЗЛД-неизпълнение на задължение за изтриване на лични данни.

КЗЛД е направила изводи, че жалбоподателят Н. А. Н. е подал по електронен път заявление до директора на СДВР за изтриване на лични данни като заявител по заявителски материал. Заявлението е регистрирано с три различни номера съответно от 12.01.;13.01. и 17.05.2021 г. Директорът на СДВР се произнесъл по него с решение за отказ от 19.05.2021 г., аргументиран с довода, че не е изтекъл срокът за съхраняването им, съгласно чл.5 от Инструкция за определяне сроковете за съхранение на лични данни в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и за проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Съгласно чл. 26, ал. 2 вр. с ал. 1 ЗМВР сроковете за съхранение на лични данни, които се обработват във връзка с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателно производство или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи, който съгласно чл. 29, ал.1 от с.з. е администратор на лични данни. От

административния орган е издадена цитираната Инструкция за определяне на срокове за съхранение на лични данни. Съгласно чл.5 от нея личните данни на заявител на престъпление се заличават при изтичане на 5 години от датата на въвеждане във фондовете на МВР. Направен е извод, че жалбата на Н. А. Н. е неоснователна в тази част, тъй като този срок не е изтекъл. Прието е, че тя е основателна в другата своя част, тъй като липсва произнасяне от администратора по искането за изтриване на лични данни в законоустановения 2-месечен срок, в противоречие с чл.53, ал.3 ЗЗЛД. Направен е извод, че следва да бъде определена имуществена санкция в минимален размер по чл. 85, ал. 3 ЗЗЛД и чл. 83 §5 от Регламент/ЕС/2016/679 от 1000 лв.

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Жалбите са допустими като подадени срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирани да го оспорят страни и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледани по същество, те са неоснователни.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – КЗЛД, в рамките на предоставените ѝ правомощия -чл. 6, ал. 1 във връзка с чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД и чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Решението е обективизирано в изискуемата писмена форма и съдържа посочване на фактически и правни основания за издаването му. Налице е съответствие между обстоятелствената част и диспозитива на оспорения акт, като разпореденото с решението изцяло съответства на изложените фактически обстоятелства.

Съдът не констатира при издаването на решението на КЗЛД да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Производството пред КЗЛД е иницирано по жалба на физическото лице Н. А. Н., а като ответник по нея е конституиран Министърът на вътрешните работи. Дадена е възможност на страните да участват в производството като изразят становище и представят писмени доказателства (чл. 36 АПК). Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание, съгласно чл. 9, ал. 4 ЗЗЛД и чл. 40, ал. 1 Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация, и е прието единодушно от членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД).

Относно съответствието на оспорения акт с материалноправните разпоредби, съдът прие следното:

По делото няма спор, че Министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР и може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Идентично е предвиждането и на чл. 6 от приетите от него Вътрешни правила за организацията на работа в МВР по постъпили

заявления на физически лица във връзка с обработването на техните лични данни в МВР. Със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. - т.1.6, той е оправомощил директорите и зам.директорите на СДВР и на областните дирекции на МВР да разглеждат и се произнасят по постъпили от субектите на данни искания за упражняване на права по чл.12-22 от Регламент /ЕС/ 2016/679, по чл.53-56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от цитирания Регламент, съответно по чл.68 ЗЗЛД.

В съответствие с делегираната му компетентност директорът на СДВР е разгледал искането на жалбоподателя Н. А. Н. за изтриване на личните му данни като заявител, но го е сторил извън определения в закона срок от два месеца от получаване на искането по чл.53 ал.3 ЗЗЛД, като е било възможно срокът да се удължи с още един месец, когато това се налага заради сложността или броя на исканията. Заявлението е постъпило на 12.01.2021 г., а произнасянето с решение по него е на 19.05.2021 г., т.е. след изтичане на два пъти по-дълъг период. Без правно значение е фактът, че заявлението не е било регистрирано в специалния регистър и това е станало едва след приключване на проверката по жалбата срещу служителите на МВР. Той единствено изяснява причината, довела до нарушаването на посоченото законово изискване.

Правилно е определен размерът на наложената на администратора на лични данни имуществена санкция в минимален размер от 1000 лв., тъй като няма данни в резултат на нарушението да са настъпили вреди за жалбоподателя или финансова полза или избегната загуба за администратора.

Правилно също така е решението на КЗЛД в частта, с която жалбата на Н. А. Н. е обявена за неоснователна в частта, съдържаща твърдения за извършено нарушение по чл.56, ал.2 ЗЗЛД от неизпълнено задължение за изтриване на личните му данни. Административният орган е процедурал в съответствие с делегираната му законова компетентност от чл. 26, ал. 2 вр. с ал. 1 ЗМВР да определи сроковете за съхранение на лични данни, които се обработват във връзка с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателно производство или за периодична проверка на необходимостта от съхранението. Това е сторено като е приета нарочна Инструкция, в чл. 5 от която е определен 5-годишен срок на съхранение на личните данни от датата на въвеждане във фондовете. Този срок касае общите случаи на приложение. Няма данни, нито са правени доводи от страна на жалбоподателя, че в неговият случай трябва да се приложат различни и специални срокове за това.

Неоснователни са всички останали възражения и оплаквания на страните, въведени с подадените от тях жалби.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя Н. А. Н., че по подадения от него сигнал не е образувано наказателно производство и не са извършвани проверки. Това твърдение е опровергано от цитираните по-горе постановления на прокуратурата за образуване и прекратяването му. Съдът намира, че подходът при заличаване на личните данни на заявителя трябва да е различен от искания от жалбоподателя-прекратяването на наказателното производство само по себе си не следва да обуславя изтриването им преди да изтече нормативно определена срок за това, а конкретно възникнала необходимост, която той трябва да обоснове и докаже. Опровергани са също така и твърденията му, че не е сигнализирал за извършено престъпление, а само за задържана трудова книжка и е искал извършване на проверка от НАП. В цитираните прокурорски постановления се съдържат данни за подаден сигнал от него за извършено престъпно деяние във връзка с осигуряването на работниците от дружеството, в което е работил. Постановленията на прокуратурата са официален свидетелстващ документ, притежаващ материална обвързваща съда доказателствена сила, съгласно субсидиарно приложимия чл.179 ал.1 ГПК. Същите данни се съдържат и в съобщението за извършено престъпление и разпечатката от информационната система.

Не може да бъде споделена тезата на министъра на вътрешните работи за нищожност, недопустимост, неправилност и необоснованост на решението на КЗЛД. Не са изложени доводи за поддържаната нищожност на решението на КЗЛД. То е постановено от надлежен орган в кръга на неговата компетентност, в изискуемата от закона писмена форма. Изложени са разбираеми мотиви. Поради това съдът намира това оплакване за неоснователно.

Същото се отнася и за оплакването за недопустимост, поради наличие на висящо съдебно производство преди КЗЛД да бъде сезирана. Макар и да са налице идентични резултати по искането на жалбоподателя Н. А. Н. за изтриване на личните му данни – мълчалив и изричен отказ, са налице два ИАА. Това е така, тъй като е налице теоретичната възможност резултатът по актовете да бъде различен, например мълчаливия отказ да бъде последван от акт, с който искането се уважава. Предмет на съдебното производство е бил единствено мълчаливият отказ. То е приключило без разглеждане на подадената срещу него жалба поради десезирането на съда с оттеглянето ѝ. Предмет на производството пред КЗЛД е изричният отказ, обективиран в решението на директора на СДВР. В него е

направено за пръв път и искане за налагане на санкция на администратора. Поради факта, че двете производства имат различен предмет, съдебното производство в случая не е процесуална пречка за допустимост на производството пред КЗЛД.

Неоснователно е и становището, че КЗЛД е допуснала нарушение на административнопроизводствените правила, като не се е произнесла по искането на министъра да бъде конституиран като заинтересована страна директорът на СДВР. Аргументи в тази насока са изложени в обжалваното решение. Посочено е, че директорите на съответни структури от системата на МВР, на които са делегирани права във връзка със съхраняването на лични данни са част от структурата на администратора, комуто принадлежат законовите права и задължения. Тези доводи се споделят от настоящия състав.

Във връзка със становището на ответника КЗЛД да не бъде освобождаван от заплащане на д.такса жалбоподателят Н. А. Н. поради многобройността на образуваните по негови жалба производства съдът намира, че законовите критерии за това са единствено посочените в чл. 83, ал.2 ГПК.

По разноските:

При този изход на спора съдът счита, че на ответника, своевременно направил искане за присъждане на разноски, се дължат такива от жалбоподателите, чиито жалби са неоснователни.

На основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 3 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, жалбоподателите следва да заплатят на ответника сума в размер на по 50 лв., общо 100 лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 24-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Н. срещу Решение № ППН-01-426/2021/22.11.2022 г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т.3.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-426/2021/22.11.2022 г. на Комисията за защита на личните данни в частта му по т. 1 и т. 2.

ОСЪЖДА Н. А. Н. и Министъра на вътрешните работи да заплатят на Комисия за защита на личните данни по 50 лв., общо сумата

от 100 лева разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: